اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره خواري کړې ده او په ډېر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې ډیر سخت منع دی

پښتونستان
پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

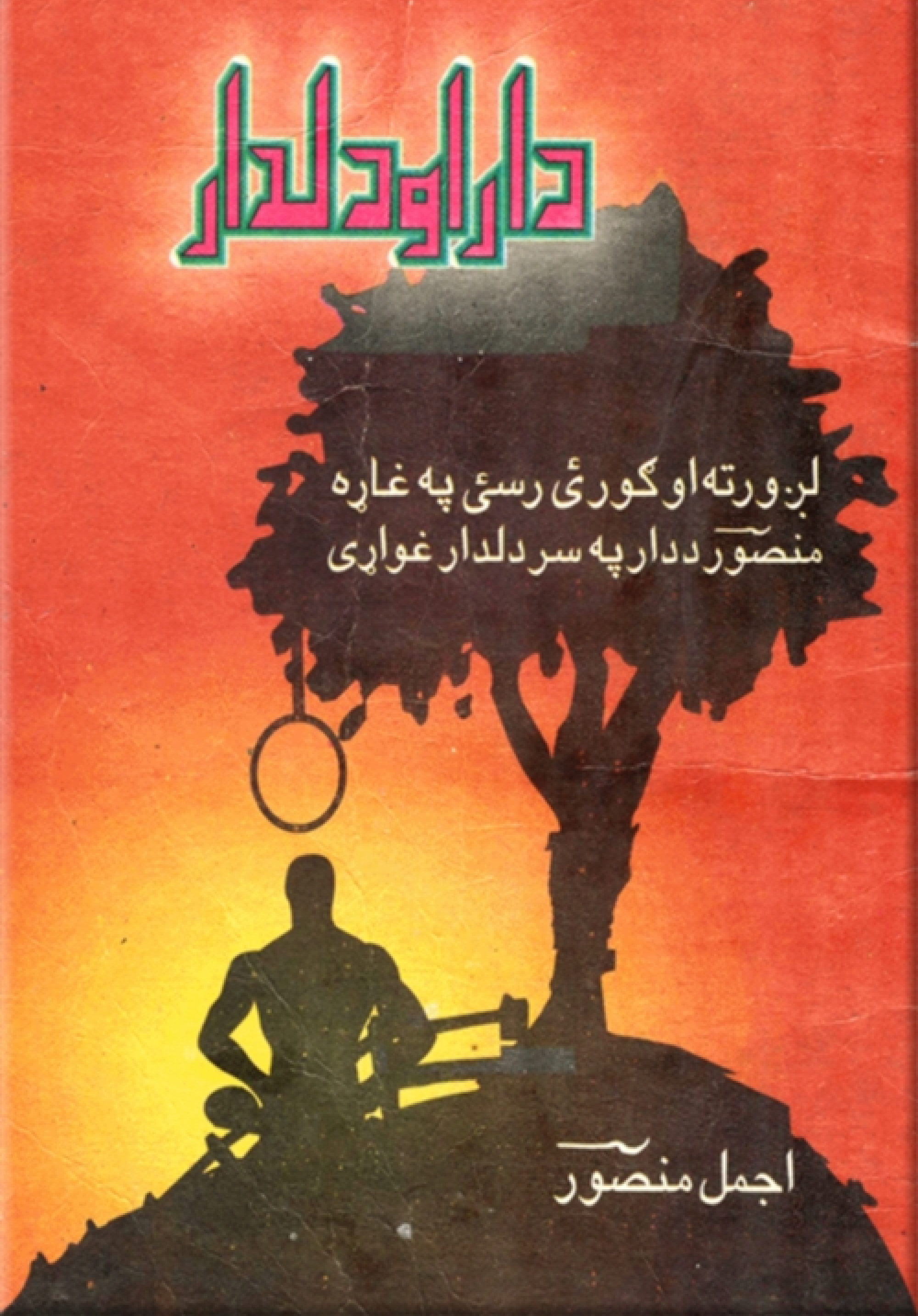

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ———— دار او دلدار

دلیکوال نوم ———— اجمل منصور

کتابت ———— محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ———— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) ډګ سهره

شمیر ———— پنځه سوه

د چاپ کال ———— نولس سوه اته نوي

قیمت ———— ۳۰، روپۍ

خپرونکي

کالج بک ډپو توپۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راحي، شعیب ساګر، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے.

دا هاغه ښاغلي دي چې زه يې دې کتاب چاپ کولو ته رو پارولم زما حوصله يې پوره دوه کړه.

عطاء الرحمٰن زهیر - ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علي دوسهره او سید افضال شاه (سادات ګرافکس لاهور) چې زما د دې کتاب سر پاڼه يې هم جوړه کړې ده. دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هر قسم مرسته کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب ځوکو بنې لیکلي دي - زه د دې پوره ته ذکر شوو ملګرو او مشرانو سره د

سید قیوم - افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د تولو غړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې يې اوچتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپچه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو
په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څوک د غه اصطلاحات
یا واقعیات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان
بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي. په دغه کښې منصور او
دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره
په شدت سره بیانیږي.

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور څو په
مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے.
او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے.
اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے. لکه چې هغه ورته
ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلې دي.

منصوره څه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګو له یو وړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د
علامت په طور کړے دے او هغهٔ ټوله شاعري مجموعي طور
په دغه خیال د نګینه ده. زهٔ ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله داپه دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په داسې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکرلري ـ حالانکې داجمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسانظر او پښتون شعور لري ـ زه د ده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په داسې عمرکښې داسې آمد ته نور څه ووېلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دعاګویم چې خداے ورله ژوند ورکړي نو ده برخه به روښکي ـ

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکې د هر سوال دے ذوالجلال
بل ثوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پیدا نهٔ ترې پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مولیوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سیال ئې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

نیل چوپال

۹۲-۳-۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه ګونګ دې شمه بل که درنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۹۲ - ۱۲ - ۳۱

ما ځېګر مال

خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

داپې مخې اول ماته په ولاړه وو
نن یې زه در کښې ولاړیمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زه څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله اوکړمه جانانه
زه د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دین په وخت دې جانانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله چې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ په من زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس درنه کوؤمه
د ستاسو خېمن توب دے که خېمن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب ئې پوهه نه شم
او ستاسو نظر په کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې ئې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه گیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولېدل ډېر مې په میکده کښې
چې په لمن یې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دی وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا منګري وايي
زړګې کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګې مې رو چوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونې شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلے یار مې په نظر نۀ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نۀ راځي

ډېر صبر اومې کړو په صبر نۀ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نۀ راځي

پرون وعده ئې د ماځیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځیګر نۀ راځي

ساقي و بُلبُل دا ته چې د ننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نۀ راځي

په زړۀ غمګین یم بې وصاله د اسې
لکه چې شپې پسې سحر نۀ راځي

د جانان غم لیونے کړمه منصورۀ
په څان د دروغو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې جنتونه به بدل په شونډو
ملاکه خُله کېښوه يوځل په شونډو

رشید[1] په څنګ مجروح[2] په سترګو ليکې
هيڅ اوښکه نيسکه تکل په شونډو
په تخيل کښې لېونتوب را واخلې
کله چې را مې شي غزل په شونډو
غاصب مې ځکه ګنهګار بولې
مانه دے پاتې شیش محل په شونډو
پرون يې ماته وښل خپل ګناه ده
نن يې شراب څېله بهېدل په شونډو
غونې زېږ شي په ما وريبن م
راجمل چې ځله بدم د راجمل په شونډو

۱- مامون رشید رشید ۲- مشتاق مجروح يوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يو
که کوږکړان دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه مخکښې ووې
د پاگل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خيالات خوارۀ وارۀ شول
رول که لږ شان کم وو نخواوس زيات خوارۀ وارۀ شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او دَعشق په لار کښې
شي ګډ انه به که د غه تضادات خوارۀ وارۀ شول
وطنه وايه څنګ به مې له تانه زړګے ښه شي
ملګري چې مې ټول په امارات خوارۀ وارۀ شول
ما وې ياد نه به يو، يو سوال کوم چې سبا شي
بيګا چې په مازغو کښې مې سوالات خوارۀ وارۀ شول
ما بڼ مې اباسين ته په سلګو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې ټول ښکلي په سوات خوارۀ وارۀ شول

جانان به ئې هم اوري هم به وائي په سرو شونډو
منصوره که نن کښې دې ابيات خوارۀ وارۀ شول

پېښه ۹۳-۳-۲۴

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستوري نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه چې او غورځېږي
زاهد د مستو حورو خيال کښې ورک شي
زما زړګې څه لېونے غوندې دے
يار سره هم په قيل وقال کښې ورک شي
يار مې رقيب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونے به په پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د ليدو تاب نه لري
کنه مستېن دي په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دوکېږي
منصوره د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لوُیول هم فنکاري ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکاري ده

د حسینو ژړول هم فنکاري ده
د حسینو خندول هم فنکاري ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
د اخوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګورې د هرچا ریزده نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکاري ده
یاربه ګاه خندا کښې ووېل منصوره
ستا په شان غزل ویل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ماځيګر پاتې شو
هغه منګې هغه ګودر پاتې شو

څنګه منزل ته ذر ورو رسيږم
چې نيمه لاره کښې دلبر پاتې شو
آخر پښتون يم مېلمه څنګه وشرم
د يار غم کور کښې د ځيګر پاتې شو
اشنا زما د سره کوز نهٔ کړلو
د عشق پيټې مې په سر پاتې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پاتې شو

پاګل منصور په جانان هرڅهٔ بائلهٔ
تش د لفظونو جادوګر پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو يم نحو د را تلو نهٔ يمه
ځکه د يار چم ته د تلو نهٔ يمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شي
لا د اغيارو د سيالو نهٔ يمه

ستر کو مې ستر کو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پيالو نهٔ يمه

څله مې سورے اوس په کټو اولي
اوس دي د ذرهٔ نه د وتلو نهٔ يمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند رې مهٔ وایا
چې شه بې وفا سند رې مهٔ وایا

یو ځل مې د زړهٔ نه رو با سلے دے
بیا ته د اشنا سند رې مهٔ وایا
دا مې سرمایه ده د دې سترګې ژوند
څهٔ وایې چې دا سند رې مهٔ وایه
غلے شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند رې مهٔ وایا
خُله مې ماته شه ژبه چاړې د شه ده
یاد وې چې زما سند رې مهٔ وایا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند رې مهٔ وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا یاتې نهٔ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما پرښتو سره رونغښتلو
ستا مېنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېږنه خُله کېښودله
سُور اننګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یار مې لا ګُل زلفو کښې اېښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوب ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چيچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله ز غمې شم ستا خندا د رقيبانو سره
بيا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغيارو ذکر څه له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګيه صبر دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور يمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

"ګُل"

تهٔ مې د زړګي ګل يې
تهٔ مې د پټکي ګل يې
مانه ورکېدے نه شې
تهٔ د پسرلي ګُل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

تهٔ د ليونې ارمان
تهٔ د ليونې ګل يې

خوند دې زلمېتوب کوې
خوند مې ليونتوب کوې
زړهٔ په زلفوخوب کوې
سترګې مُستېتوب کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدے نهٔ شې
ستهٔ د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچې مې په ښه نهٔ راځي
نوم يې په خُله نهٔ راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نهٔ راځي
هغه معلوم دے ما ته
په نيمه شپه نهٔ راځي
مونږ ه قتل ساندې وايو
مونږ له تپه نهٔ راځي
ياره کهٔ هر څهٔ ووے
ماله غصه نهٔ راځي
پښتې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نهٔ راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدائېګو ګيله نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وينم ويلې کېږم چې دې نهٔ وينم سوزېږم
زهٔ تر کومې په سوزېږم زهٔ تر څو به ويلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په دا سې بريد ولاړ يمه زړګيه
کهٔ ساه اخلمه قتلېږم، کهٔ ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن یې هر یو چوپال سوزي
نن یې هر ځے ژړېږي
هره پېغله یې سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي

د مور پلار په مخ کښې یاره
زوے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نه وه
هغه پېغله سرتورېږي

پښتون ورک پښتون تالا شو
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګل د وطن شو خاورې

ګولۍ هاغسې چلیږي

زلمي سره ښار سیځ کښي

خپل وطن ته واده کیږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرناشته

نهٔ زما پېغلې ګډیږي

د رقیب په ساز شونو

پښتون دهر ځاے تالا کیږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې

په مونږ د ظلمونه کیږي

د دوزخ په سرو لمبو کښي

د حسین جنت سوزیږي

پېښور ۹۷ – ۳ – ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو مونږ دواړه
حسينو په دردمن زړه دردولي يو مونږ دواړه

څ چا زمونږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلے
د څ چا په خفګان تل ژړېدلي يو مونږ دواړه

رېبار رو ما د يار د کور چنه پرېښودې نه ده
رقيب که د جانان چم کښې کنځلي يو مونږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
کنځل مه کړه يوبل ته نازولي يو مونږ دواړه

تش نوم مو يوشان نه دے په کردار کښې هم يوشان يو
منصوره يار له دار باندې ختلي يو مونږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
ځکه ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم د والوتلې
څنګه په چل چل کښې دې پښې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

تا به منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غېږه کښې لوے شوي يه
خوب وينم کۀ تۀ وے چې مابڼ ته څو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته څو

زۀ درسره لاړ باندې قدم نا خلم
خنګه تۀ لا څۀ وے چې مابڼ ته څو

څنګه د يخنۍ نه ګوګله شوے يې
بيا په راته نۀ وے چې مابڼ ته څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښل چي په سینه کښي مي ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیري ګرېوان چي چم ته را غلے
چا وښل چي ستا محبوب چا وي پا ګل دے
پښني چي ستړي شوي نو زړه ته ئې وښل چي
ستا منزل ته زړه لا نور څومره مزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده دل دے
ز لمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دي ارمان مي اېسله اوس اخستے پل دے
دا سي کس سره په لار باندي روان یم
چي د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پېرمخ تګ د عوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندي غزل دے
د منصور غوندي په دار څوک زور نه شول
دېخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ يمه ساده يم کليوال يمه
ته د ښيښ محل زه د چوپال يمه

ته لوټه يو شان ټول راته يوشان دي
ستورے يمه نمر يمه هلال يمه
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال يمه
اوس مې ماتې اوسنله پوهه شوم
ياره باکمال يې بې کمال يمه
پاڼې مې غيرت د تاريخ ډکې کړې
نو يمه پښتون يمه ننګيال يمه
سر ببر، ګوهوان سيرې پښې اوبلې پښې
ستا مينه کښې داسې په بد حال يمه

اوکړه ما منصور باندې زښېنت ګله
ستا د ياره دار باندې خوشحال يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغور ځېږي
قدم اخلي ورتاو ېږي!
د جانان وېښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زهٔ به ښکله ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د کوګوسنه ماشوم ماشومانے
د ځې وسه د خوارانے
چې دودونه ېسې ژړېږي
چې ئې خُله نهٔ را ټولېږي
زهٔ به ښکله ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړهٔ زړې زړې کړي
په مخ اوښکې ئې بهېږي
د چا زړهٔ پرې نهٔ خوږېږي
زهٔ به ښکله ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچې ځي
دا ورې ورې پاڅې ځي
د غنو نه چې د پېښ يي
په جامو کښې نۀ پېښېږي
زۀ به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
تو لے خېږ په لويه لار کښې
څوک د دۀ په حال خبرېږي
چې په دۀ به څۀ تېرېږي
زۀ به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې راروان دے
د ې کښې مانه يار روان دے
يار چې مانه جدا کېږي
وريسې مې زړۀ خوږېږي
زۀ به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مينه کښې ګهائل دے
دم درود پرې نۀ چلېږي
چې په يار پسې دردېږي

زۀ به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښجې مې زړګې ته رانږدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مهٔ خوښېږه
غښې کښې د لښې شان موده جانان دے

چې دې د زړهٔ درځځ طبیب نهٔ شولو
زما په خیالې ښې فائدې جانان دے

پرون یُ ماته وئیل را به شمه
نن شوه معلومه ښې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقې جانان ووئیل!
مُلا د ځوارې عقیدې جانان دے .

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مستي مې راوستلې شي بهار کېږي
د زړگي وېښې به اونو لم گلزار کېږي

ستمگره ياره کله به لا دروې!
تور د سترگو مې سپينېږي انتظار کېږي

شهزادگۍ د شپېره غونډې به ما خبر کړې
د يوسف پشان به حال شوم کړمار کېږي

که زمونږ کلي کېږي داسې محل نشته
چا سپياکې دي تيلي ستا سونبار کېږي

ماته يودي لېونے يمه منصور يم
فرق نه کوم په دار اوپه دلدار کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولے دے
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې ژبه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقو ته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټا یه رویکم رنګین غوندې غزل سپرلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوے وُو تل
راشه روښانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نهٔ کوي قرار پکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ما نهٔ کښې چې ستا هوانهٔ لګي
خاورې دې شي هغه مانهٔ هغه محل سپرلیه

پرون رباب چې راله ستا د راتلو زېرے راکړو
لایم تر روسه په انتظار باندې رحجمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ ښته ۱۴-۸-۹۳ سحر مال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهٔ به رقیب په چل رو ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سورې د نه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تېوقو، تېوقو کښې ېې د زړهٔ غل شي

ملا جانه تا ته هم به جنت هېر شي
کهٔ رو دهٔ چرته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نهٔ ېې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه منصور په زړه ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشق کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زه منزلکې د هر سوال یمه د ترکو

دنیاوي کار سانه نه کیږي یارانو
چې ا ښتې په جنجال یمه د ترکو

ښې په مخ یې د ویښتو خطونه راشي
دېر خنده په د غمي حال یمه د ترکو

دا چې مارجمل د ځان په خوا کښې کښېنه
محلتې او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے غواړي لاله غونچې مړ وکښې اوسېدل
نور نشهٔ کښېږي زمانه اباد وکښې اوسېدل

پرېږدا مهٔ کړه زړګيه کهٔ دا سخته پتا راغله
حسرت مې دے دیدار تورو کمڅو کښې اوسېدل
روکېږه ملاجانه نور دې نهٔ زورد وعظونه
د یار سره کوم به مېکدو کښې وسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زهٔ کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
ځم نور نهٔ کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره ليونيه ځان په يار باندې قربان کړه
کهٔ غواړې د منصور په شان زړګوته اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرخه: اے عشقه زړهٔ مې خوښ کړل په سُرمو کښې اوسېدل په طرخه
لیکلے دو - نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېنې دا سې بل چې ځان له یار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر پۀ لے ځان بهٔ خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
ښکلے یار مې تل تېښ باسي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زیړ وي ښېښې مې رېږي پهٔ بدحال یم
ستا پهٔ وړاندې ګل مخ چې ګفتار کړم
چې یوځل وائي زما نامه وا نخلې
لږ نے یمه بیا هم دلدار دلدار کړم
پړون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتویٰ کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال یم تهٔ کړم نهٔ یې
چې نړۍ کښې دې د ښکلو توبهٔ کار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه پیکه غونده کښې شپه ده
نو یار خوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړه نه به او نه ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم دیوې بلو ته
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خوله کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خوله توبه ده
زندګي زمونږه څه ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې رانه کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځیګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے یم ستا د مینې په نوم
د پیاګې مینې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لویه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به څه ځائے کښې دا پڅغې آورم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښشته دے پېغلې نهٔ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څهٔ شوې

میا شتنی نیکوال
پېښنور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ بیا څۀ کوم د روم و شام ښکلي
خوا کښي چي مي وي د بټګرام ښکلي

چي موټره چا سره یاري نۀ کړي
داسي اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کۀ تا یاري پاللي وه
اوس به په دنیا نۀ وو بدنام ښکلي

سوبڼ خو په کنځلو کښي هم نۀ یادئ
نور خو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چي وعده اوکړي بیائي ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زما نه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مئين سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقيبه که هر څه اوکړې صبر ولے مې ترې نه شي
ددې کوڅو ملنګ يم دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د ليونتوب به درته څه اووايم جانانه
نه مړو کښې حساب يم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ ئ شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به نهٔ په نره مزدوري کوُم
ګُل چې او سپېدو له کور کے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مینه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وینه د زړګي دې پرېنه او شیندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره او پالم
هر ماښام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې او باسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بیا هغه سرے غواړي

ژوند يې ورله ټول خاورې ايرې کړلو
اوګوره منصور ته بيا هغې غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خله مالیار وائې زه بوے نه شوم
چې دې گلزار کښې سروگلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې ماڼۍ کښې څنگ خوشحاله اوسې
زمونږ د خوارو گریوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړې اثر د بیمارۍ درده خلقه
زه کابل کښې څو پیالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو څو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ما څه رونه شول
په ژوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چې ته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کولبې به پرتې دي تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوې
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره ساده توب کښې دې هوښیار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپینه کړو
زۀ به دې تر کمې انتظار کړمه
ما ته جوړه دپاسه پاګل نشته دے
تل په غم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې در ته اوستائیم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نۀ کړلو
زۀ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم ماپرې کړې اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

چې له تانه سکه کور بغیر د مُوره
ستا په سرخوږي د زړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوخې ته راشم په قرار شي
ورېږدلے زړهٔ مې هر ځاے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما ځکښې زما چېل اشنا شیداد دے

وهٔ رېباره نن پاکل منصورته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېمانې قاتلانې
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا ګانې قاتلانې
ژوندے ارمان مې وژني خنداګانې قاتلانې

منت درته کوم ګورے له مانه لرې نهٔ شي
زړګے مې خوښوي ستاسو پشانې قاتلانې

اثر پرې ښته ګلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتلګاه ته بې ایمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او داسې وائي
ددې نه سېوا نشته سزاګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګې مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږه په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څهٔ روزړګې یل څهٔ وائي
زړګې قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کښېږي
څوک چې په خپل کورکښې اختیار غواړي

لږ ورته اوګورئ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سندرې کولې ګُله چرته کېنې وې

ستا په سروایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه تۀ مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزیب مې وا چول وربل مې خور شو
ما ته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زۀ بېونے ووم د وفا په مطلب څۀ پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښې ده د یوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما پسې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نه دي درځي څواله غټې سرې دے
څوارزړګيه جوړې ستا خوښ شوے دے" دے

د جانان مخ ګلستان بریت يې ازغي دي
د ګلاب په شان يې يو يو اننګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مه کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګرندے دے

څه که عمر يې اوويا کلونه تېر شه
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدي شي او څوا ته مې کښېږي
دا منصور څو عجيبه شان لېونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
دلته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه ستړے یم یارانو په قلارۍ پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګے دے کهٔ تور دے او کهٔ سپین دے
ماته څه يو د يوسف پشان حسين دے

دا زمونږ د باغ غوټې په فريب وژني
د ماليار لباس کښې راغے نو ګل چين دے
څهٔ پرون نو باران لاړ وه کندې کړې
اے رېباره نن به راشي اسمان شين دے
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وايم
دا سبق راته ښودلے اباسين دے
ما پرون وښېل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته ياد دے يار زهين دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
کهٔ غزل د منصور څومره رنګين دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو دې پغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مهٔ کوه
ورک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماښیه د لوګو ډک بازار زمانه لګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مرۍ دې د یار مینه کښې
سرې په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدۍ ده کهٔ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورې سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي وېل چې دا منصور راته پاګل ښکاریږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدای خبر په روي باندې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژل
کوم پښتون په کور مېلمانه وژني
تاکه د زړه راز ووې په دار شولې
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دې پروا مه کړه
ما خو دا خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدای دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړه غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې او سېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
ته په خپله یې ښکلې مینه
بیا جامې مې اغوستې سپینې
د باپې د زړه قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې او سېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحالېږي

څراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا طرف ته ګرځېږي
اے ستمن د هر چا زړه کښې

بس دا يو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې را وسېدے

ته يو ګل يوه غوټۍ يې

يو حسينه لوښکۍ يې

د حسينو نه حسينه

د رنګ کلي شهزادګۍ يې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجيبه ښاپېرۍ يې

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې را وسېدے

اے زما د زړه مسګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصوير د مينې جوړ که

اے د مينې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے دو نبرې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتې ګل هم

زما کور کښې را وسېدے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښوابږه ښوابږه مې د قيصې خلق
څه رنګ دي لاستا د ښاربږې خلق

تا چې مې ږيبنې ږيبنې کړې وان ګنډه
وو په تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ماسره په ټنګ کښې اوډږې
يم حيران په څه اخلي لمبې خلق
يو رقيب ښونه دے چې به پوے شي
ټنګ به پو هوم ده د کوڅې خلق
يو ارمان يې دوي له پوره نه کړلو
څله کړې خدايانو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوابږه دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به او کوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي ننغې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر یو کس به ستا د ظلم مخ نیوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګیه تار بښتیاوې زهٔ پیاګل وم
بې دستُرکه نهٔ سمبږي داکږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه ترې نه اوکړو
چا چې کړې زمونږ په وینو باندې سرې خُلې
زهٔ د لادو بادو پرېوتم زړهٔ ست دے
نهٔ هېرېږي مې سرې شونډې او دو مې خُلې

چې ښائسته ګلاب مستي کړي زړهٔ کښې وایم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلۍ د پاسه کان کان کول
نن چې سترګي مې خوږ لے د دُرشل د پاسه
ساته څهٔ پته وه جانانه چې به تهٔ را درومې
ما خو نهٔ سر ده ګومنځ کړے نهٔ مې لاس وینځلي
زهٔ خو لا هاغسې د بوال باندې څوپیا کې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
تهٔ ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زهٔ به جامې اووینځم ځان له به ګمځې اوکړمه
تهٔ په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غویان بیتې ته بوځمه ګیا به اوکړم
تهٔ را پسې روستو چوکه په لاس را منډې وهه
په شنو وابښو کښې به اوده شوغوان به موږ اوترو
تهٔ به شپېلۍ غږوې زهٔ به دې ستائم تپو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیاکې بره کېږ دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نه شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا منته خو تپوس کنو مه
په محبت کښې د رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې وویې
شاهي وطن کښې د غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم که واورم د خطیب خبرې
خدایا یو څاڅکې شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلام کړې ناسته د رقیبو په ټولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هرچاله بښېګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوي
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یم

قسم دې کړې مانه نهٔ جارو ځي
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر ځهٔ و بېلې نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل ئې کړم خو قاتلاني نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېماني نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان اونغاړلو
ښپې برغنډو پله رواني نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مړاوې د ښکلي اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پښان کړو
افسوس دے تهٔ زما پښانې نهٔ شوې
ژندګې څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان روباسُلو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بنګي مې په مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پیاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پېکښې خاورې په سرنوستې وې
ستن هغه کوځې زمانه پاتې شوې

نهٔ پخلا کېدلو ځو مجبوره شو
او بنګې چې اشناته نتواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب دچم
ځکه ئې حوصلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس را له سر باندې لاسونه راښکې
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

څنګه په دار یې خېژوي اوګنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نۀ لګي د ياره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څۀ اولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
يار ته سلام نه پس د بياره درسې ووايه چې
بغير له ستا نه ايسار بېني نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندن ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نۀ دے پاتې هيڅ پوله پېتې کلي کښې
صبا په لوئے سفر روان يم مروره ياره
اوګنه دا مې اخېري ماځيګرے کلي کښې

زما يقين دے څکه نۀ د رحم منصوره ياره
د يار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زر ده چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما يقين دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څنګه پوهوم نهٔ پوهېږي
د ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ به دهٔ باندې هم روښنه چې نشه شي
ساقي جانه ملاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ پې مخي د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
دسپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانه ځوانۍ دَل کړم د وخت ژرندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

سکه ماشوم چې بناریه کښې ورک شي
داسې مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ ته اوګورمه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
سکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې اوڅښو پیاله خود کښې راشو
زاهد چې اوڅښي میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفا نه ښائي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څه اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
څلې چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شنا کور دے
ورته دوه سترګې ځلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وي خبر که هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوږو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړه به مې ستا په زړه کښې کور وانخلي

پام کوه ستر کو له زور مه ورکوه
د زړه د دنیا مې چرته اور وانخلي

دده په مړ وجود به څه تبر بن یې
چې یې قدم په څوا د کور وانخلي

د لسته به څنګ غریب په خپله موړشي
چانه روږدې چې قرض پور وانخلي

د نوي دور بنګلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هیچرې به تور وانخلي

بیا څو منصور نه دے دروغ به وایي
ګل نه چې بیا مینې څله په زور وانخلي

په کومه څله به ځان ته وایي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار بیینه خُله منه ده
زما مینه هم رښه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کڼه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چېچنه ده

یو ماڼ ته ختې نهٔ شي
بل دې یو یو سړ پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصوړ مینه ښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې یار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفائے وو ښل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغېر د یاره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقیبه زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوڅو کوڅو برېښو سره او نهٔ نخلي
د دې د یرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مینه کوم مینه در نه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بزغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران وېجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زمايه ننګ شرمیږي زهٔ خوستايه ننګ بې نام يم
داسې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام يم

زما ځان کښې د زړهٔ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام يم

ساقي نيست دې راته خراب دے که د وبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په يو ځاځکي ساقي هاغسې په جام يم

ستا دمينې پر ځ تنګ دے په مزه سره روان يم
هر قدم تېکرې خورمه، غور ځېدلے ګام په ګام يم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبر ښے شم
سحر تا ته په سجده يم دا شنا چم کښې ما ښام يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نۀ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټهو نهے ختم نۀ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلانۀ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مۀ کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل دے
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به خپل منزل ته ونه رسي
روایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کړه و رشنا زما غزل چې
ستا دې ځلې کنځل ته ونه رسي

مره به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لبونې اجمل ته ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غونډې ایرې کړي
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګونو کښې ګرځم
د جهان ښکلو رښتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلي غواړي
لیونیه مابه زړ، ذرې، ذرې کړې

مُلا وصیل شاید د ابل منصور په دار کړي
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
بنه په غور راوګوره

هغه زوړ اشنا دي يم
موږ چې پټ پټو نې کړو

تانه چې ورک شوے وم
مانه چې ورک شوے وې

روس دې خيال کښې راغلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوهه شوې
روس درته دریاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوې یه

هاغه زوړ اشنا دې یم
هاغه زوړ اشنا دې یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوز په و قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې چے، چے کېږي
زما زړګے د سوز په و قابل دے

اناالحق

يو و يشتمه که يې که هم انا الحق ووي
په قسم چې به يې چت خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے لېونيه
چې بے ستا غونده کښې جت خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نه کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغیر له تانه څنګه وه جانانه
د زړه محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل وریته شوله
زما د وینې رنګ، مني اوکنه
ماپه د هلې هم باچاهي کړې ده
زما د تورې شرنګ مني او کنه
چې راګوزار شوم یار خندا کښې وویې
څنګه دستر ګو جنګ مني اوکه نه
چې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوده
زمونږ پښتو او ننګ مني اوکه نه

دا خو مني چې زه منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار شم
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار شم
ستا د وګړو سپينو زړونو زار شم
ستا د زلمو د همتونو نه زار شم
له تا لوګے له تا قربان وطنه
په ما دهر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زېږېدلے يمه
زه ستا په خاوره لوبېدلے يمه
ستا په نوم هر چا پېژندلے يمه
تا په قدم قدم کتلے يمه
مونږ ټول په تا باندې ودان وطنه
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خيبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
ښيښے د بل په وطن نه ورکوم
رسوم بېرغ دې تر اسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه ده ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب ځکه سترګه سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شندور که ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کړم ځیل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تاته معلوم یمه مالتوڼه یم
په تا باشلمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې ناوینې کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړې د جهان وره خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستاد یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے بېتمے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم مېدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنې
ځوره بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وې
زه په وېښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ماسره ستا په ځائې یوځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر او نه لیدو
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر او نه لیدو!

د یار د هجر په ډیوه باندې مې ځان اوسېځه
لکه پتنګ مې سر و لمبو کښې سحر او نه لیدو.
ماته د ژوند د ښکلا څه پته ده څه ته وايې
ما زندان تورو تیرو کښې سحر او نه لیدو
په سپین رخسار باندې يې زلفې لکه شپې خورې دي
نن مې د یار په اننګو کښې سحر او نه لیدو
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو ګله
چا په رېښو رېښو جامو کښې سحر او نه لیدو
موږ نه ته کړې د ژوندون په هر ډګر رنځورې
موږ نه په دې سپېرو تندو کښې سحر او نه لیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

چې کله مړ شم زهٔ
نو ما په خاورو ښخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بیا سوزېږمه زهٔ
خېر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې ځکه
زما خوږو ملګرو
چرته هغه اونهٔ سوي
چې مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګېرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې د یو نظم په خیال کښې لیکلے دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق وریږي تښلي په اوښ به يې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ ډېر خوشحالېږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځائېږمه
ځکه کښې به جنجيان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهيلۍ به ورسره وي ټنګ په ټنګ کښې
څوک به ورله توره چائے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائي د تهوډې منصور ناوې خفه کېږمه
روس به ډېر عالم راشي غلې شه ژړېږمه
تاله به کوسے رومبۍ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library